

Text > ARIADNA GABARDA I MALLORQUÍ (Girona, 1981) de sempre ha estat aficionada a l'escriptura. Tot i que mai s'hi ha dedicat professionalment, sovint troba estones per escriure petits relats i contes. Actualment, està vinculada al món de la universitat i, entre classe i classe, li encanta llegir bones novel·les negres.

Herois

Tocava posar-se al dia i fondre's en mil secrets i confiances a plena llum d'un dia de setembre. Feia setmanes que no es veien, tenien massa trasbalsos i angoixes per trobar un moment de la setmana i quedar al bar de la plaça. Dues pintes West Coast IPA, si us plau. I s'asseurien cansats a la terrassa.

Ella tornava exhausta d'Alemanya, on diu que no hi hauria d'haver anat mai. Burocràcia, ja saps com funciona tot plegat. Li demanaven certificats, títols i papers que creia que ni tenia. Havia d'aconseguir-los a contrarellotge. Només així la plaça seria seva. Si no ho feia, acabaria tornant, a casa, perduda, sense feina, sense somni europeu.

Ell passava els dies entre metges i proves. Buscant el que dubtava que trobaria un dia. Massa negatius en ja no recorda quants mesos. No ho tenia fàcil. Eren temps de molts esforços i de moment res feia pensar que les coses canviarien. Es consumia a poc a poc, la seva cara el delatava, ja gairebé no tenia forces. Es sentia trist i ensorrat.

I si no se'n sortien? I si tot plegat no valia la pena? I si la vida era tot allò que passava mentre restaven obsessionats amb tots aquells maldecaps? Calia aturar-se i observar-se, amb perspectiva. Dues IPA més, gràcies. La xafogor del pic de la tarda va donar pas a la caloreta agradable del vespre. Continuaven repassant tots i cadascun dels seus problemes. Els posaven sobre la taula i els desgranaven amb detall. Els analitzaven i es donaven consells, l'un a l'altre. Conversaven sincers, clars, francs. Entre frase i frase, s'hi anaven fent lloc primer els somriures, després les rialles, més tard els tips de riure. I de mica en mica, ja no sentien tanta pressió a dins. De mica

en mica, s'anaven alliberant de tantes teranyines. Es refeien i rejoyenien entre un glop de cervesa i un altre. De cop, se sentien decidits a continuar, a aixecar-se i seguir endavant, amb el cap ben alt. Tornaven a sentir el present, l'agafaven amb força i amb molta decisió. De cop, tornaven a viure.

Aquella tarda la seva valentia i la seva empena quedarien immortalitzades. Entre pinta i pinta, trobarien la llum que tanta falta els feia. Brindarien amb la millor cervesa que mai haurien tastat i riurien com mai ho haurien fet. Passarien un parell de mesos abans no tornarien a parlar per telèfon. Llavors les seves vides haurien fet el gir més emocionant i extraordinari de la història del cinema. I recordarien per sempre més aquelles paraules. Se les repetirien com un mantra, les abraçarien cada cop que no trobessin el motiu, cada cop que els faltés l'alè. *We can be heroes. Just for one day.* Però ells, tot això, encara no ho sabien.

Entre frase i frase, s'hi anaven fent lloc primer els somriures, després les rialles, més tard els tips de riure

Il·lustració > CAROLINA VALLE (Santiago de Xile, 1977) va estudiar audiovisuals i es va diplomar en cinema. Va complementar la seva formació a Girona amb un postgrau de disseny gràfic i cursos d'art, dibuix i pintura i idiomes. De sempre ha estat aficionada al dibuix i a la il·lustració, ara com a *Micarovalle*.